

Eenzame kerst

Sara Goossens

Een feelgood kortverhaal

Proloog

‘Goedemorgen, lekker ding.’ Aaron brengt zijn armen rond mijn middel en trekt me terug in bed bij het zeggen van deze woorden.

‘Hey liefje. Heb je lekker geslapen?’

‘Altijd met jou naast me, mijn sexy verloofde.’ Hij knipoogt en geeft me een zoen op mijn lippen. Zijn zoen wordt passievoller en onze tongen raken in elkaar verstrengeld. Hij trekt mijn topje uit en zijn mond verkent mijn lichaam. In de tussentijd glijden mijn handen ook over zijn lichaam en al snel vinden ze de weg naar de plaats waar de passie het heetst is.

‘Wil je ook koffie?’ haalt Aaron me uit mijn dagdroom, of moet ik zeggen seksdroom.

‘Ehm, ja hoor. Schenk maar een kopje in. We moeten trouwens nog beslissen waar we deze kerst naartoe gaan.’ Hij komt dichterbij me staan en streelt me over mijn arm wanneer ik de laptop die wat verder ligt naar me toe trek. Bij het openen van het scherm komen de mooiste foto’s tevoorschijn van onze verloving. Ik ben nog steeds enorm verliefd op de kiekjes. Hij regelde een fotoshoot en verraste me met zijn aanzoek tijdens de shoot. Je kunt zien op de foto’s dat ik dolverliefd en uiterst gelukkig ben.

‘Wat dacht je van Mauritius? Daar is het altijd wel zonnig. Ook in december.’

‘Of Australië, dat is ook wel een optie denk ik?’ Beide locaties verschijnen in de zoekbalk en

we bekijken de opties die de vakantieparadijzen ons te bieden hebben.

‘Oh wauw! Kijk daar, ze hebben swim-up rooms.’ Ik wijs naar de huisjes die grenzen aan de baai en waarbij het balkon meteen verbonden is met het water. Enkele zoekacties later, klik ik op de knop om te boeken.

‘Je bent zeker?’ Ik kijk naar Aaron. Hij knikt en ik boek een reis voor twee naar Mauritius in de kerstperiode.

‘Ik kijk er nu al naar uit,’ en hij neemt me terug vast waarna hij zijn lippen stevig op de mijne drukt. Zijn handen glijden door mijn haren en gaan verder over mijn rug naar beneden tot ze rusten in de kuiltjes van mijn onderrug. ‘Je bent zo mooi, Mila. Ik tref het maar met een vrouw zoals jij.’ Zijn handen die onderaan mijn rug lagen, belanden nu op de bolling van mijn achterwerk. Hij draait me om en tilt me op het aanrecht dat we nog moesten inwijden. Wanneer de bel gaat, stoppen zijn zwoele kussen abrupt en kijkt hij me aan alsof hij niet wist dat er iemand op bezoek zou komen.

‘Niemand bijzonder,’ zeg ik hem. ‘Mijn collega, Kim, komt even langs.’ Ik trek mijn kleding terug op zijn plek en ga naar de voordeur waar ik Kim begroet. Sinds ik op mijn nieuwe job werk, doet ze steeds zo aardig tegen me. Toch krijg ik een achterdochtig gevoel van haar. Alsof ze niet te vertrouwen is. Ik schud het gevoel van me af en begroet haar wanneer ze de woning binnenkomt. ‘Oh wauw, je woont hier zo prachtig!’

‘Dank je.’

‘Dat is wat anders dan die bouwval waar mijn ex Dre en ik woonden. Ach ja, zolang onze dochters het maar goed hadden, kon het er wel mee door. Nu woon ik in een studio niet ver van hier.’

‘Wil je wat drinken?’

‘Doe maar een cola light.’

‘Hm, dat hebben we niet. Wil je iets anders?’ Ik leg haar uit wat we hebben en teleurgesteld kiest ze maar een glas water. ‘Aaron en ik hebben net onze reis geboekt voor de kerstvakantie,’ vertel ik haar.

‘Oh, waar gaat de reis naartoe?’

‘We gaan naar Mauritius. Lekker gezellig onder ons tweetjes, we hebben het niet zo op de drukke kerstperiode. Familie en vrienden zijn dan overbevraagd, dus gaan we maar met zijn tweeën gezellig op reis. Nu het nog gemakkelijk kan zo zonder kinderen.’

‘Oh vertel mij wat. Sinds Dre en ik Annie en Lou...’

‘Oh, hey hallo,’ onderbreekt Aaron haar. ‘Ik ben Aaron. Mila’s verloofde. Aangenaam.’

‘Aangenaam,’ zegt ze terug. Ik kan in haar bruine ogen zien dat ze onder de indruk is van Aaron. Haar ogen dwalen van zijn gezicht naar zijn borstkas en wanneer hij zich omdraait, deinst ze er niet voor terug om zijn achterwerk gretig te checken.

‘Ehm, Kim?’ maan ik haar aan en ik zet het glas water harder dan nodig was voor haar neus neer. Ze schraapt haar keel en drinkt vervolgens van het glas water. *Had ik er maar in gespuugd.* Hoe durft ze zo te geilen op mijn man waar ik überhaupt vlakbij zit.

Hoofdstuk 1

‘Mila, liefje. Ik zie je zo ontzettend graag, maar ik kan het niet. Ik heb iemand anders leren kennen en ik wil die relatie verder uitz...’

‘Aaron, je hebt wat? We moeten morgen vertrekken naar Mauritius. Besef je wel goed wat je aan het vergooien bent?’

‘We kunnen het ticket toch omboeken op haar naam, dan kan ik met h...’

‘No fucking way dat dat gaat gebeuren. Wie is ze trouwens? Hoe heet ze?’

‘Je gaat het niet graag horen, maar ze woont hier niet ver vandaan. Je hebt ons zelf trouwens aan elkaar voorgesteld en...’

‘Zeg dat het niet die geit van mijn werk is,’ ga ik verder. Ik kijk in zijn blauwgroene ogen en weet gewoon dat ik gelijk heb. ‘Aaron,’ schud ik met mijn hoofd. ‘Hoe kon je nu toch zo dom zijn? Het is echt een onuitstaanbaar en vreselijk mens. Ze is vriendelijk in je gezicht en dan achter je rug gaat ze een heel verhaal van je ophangen dat niet waar is. Ik vertrouw dat mens niet.’

‘Ik kan er niets aan doen. Het gebeurde gewoon, Mila. We kunnen nog proberen, maar ik ben geïntrigeerd door haar.’

‘Ja en net zoals ze haar ex Dre dumpte, zal ze jou ook dumpen eens je niet meer spannend en interessant genoeg bent.’

‘Ze heeft kinderen gekregen met die kerel, zo erg zal ze niet zijn dan, toch?’ Ik rol met mijn ogen wanneer ik hoor wat hij allemaal raaskalt. Boos en aangedaan ga ik naar de slaapkamer waar ik mijn koffer, die ik al gedeeltelijk ingeladen had, ga halen. Ik zoek de laatste spullen bij elkaar die ik nog nodig heb om twee weken te ontsnappen aan de realiteit van deze hel.

‘Denk maar niet dat je hier twee weken in ons appartement kunt blijven met haar,’ rol ik met mijn ogen en boos laad ik mijn toiletzak in.

‘Mil, wat is er met je aan de hand? Je bent zo koel vandaag?’ vraagt een collega me tijdens de

toezicht op de speelplaats. Ik kijk Myreille aan met mijn blauwe ogen die omgeven zijn door een rode rand door het vele huilen. ‘Het is die trut van een Kim.’

‘Zij? Weeral. Ik hoor het zo vaak, het is niet normaal met haar. Wat heeft ze gedaan? Dat mens heeft echt geen people skills.’

‘Exact dat. Ze heeft Aaron verleid en nu zit het in zijn hoofd dat hij een toekomst met haar

gaat opbouwen.’ Mijn collega lacht de grootste schaterlach op haar gezicht.

‘Dat kan hij niet menen. We hebben het toch over Kim-gaat-vreemd-met-heel-Limburg, Kim?’

‘Ja, die Kim ja.’

‘Hij draait wel weer bij.’

‘Zoals ze bijgedraaid is met Dre zeker? Nee hoor, ik moet niets meer van hem weten. En

daarbij. Eerstvolgend na de vakantie dien ik mijn ontslag in. Dat ze hun lerarentekort maar weer eens gaan opvullen met mensen die over zich heen laten lopen. Mij heeft ze niet meer. De trut.’

‘Mila, dat kun je niet doen. Je bent zo’n goede leerkracht. De leerlingen vinden je fantastisch en...’

‘Mijn mentale gezondheid gaat voor, ik kan geen seconde langer bij dat onmens zijn!’

Hoofdstuk 2

‘Mauritius, here I come,’ zeg ik tegen mezelf wanneer ik de deur achter me sluit. Dankzij de slotenmaker hoef ik me ook geen zorgen te maken dat ik over twee weken in een leeggeroofd appartement aankom, zeker aangezien de politie ook op de hoogte is van de situatie. Het geeft me een veiliger gevoel om op deze manier te vertrekken naar een ander continent. Zijn reispas heb ik versnipperd, dus hem zal ik hoe dan ook niet tegenkomen op reis. De woede borrelt op in mijn binnenste en voor ik het weet laat ik een kreet uit mijn binnenste opborrelen. Woede en angst. Waarom heeft Aaron me voor die vreselijke vrouw laten vallen? Ik begrijp echt niet wat hij in hemelsnaam in haar kan zien. Ik rol inwendig met mijn ogen en probeer mezelf te kalmeren wanneer ik zie dat mijn vervoer naar de luchthaven is aangekomen. Met mijn koffer in de hand ga ik de deur uit. Eenmaal buiten zie ik Aarons kleding nog steeds op de stoep liggen. Verknipte dassen en broeken waaruit ik het kruis geknipt heb liggen verspreid over de oprit van het appartement. Hij zal het wel snel genoeg te weten komen. Ik vermoed zelfs dat hij nu bij haar in haar mini-studio zit. Met het busje van de luchthaven passeren we haar studio en ik zie dat het licht er brandt. Al snel verschijnt er een vrouw in een rode beha en ze doet een poging om hem uit te trekken. Er verschijnt een man in haar buurt. Aaron? Tranen wellen op in mijn ogen, maar ik kon de man niet goed zien. Ach, wat maakt het ook nog uit. Hij is geïntrigeerd. Dat is al erg genoeg.

Eenmaal aangekomen op de luchthaven, ga ik naar de gate waar ik incheck voor het vliegtuig en neem ik plaats op mijn

toegewezen zitje. Naast me bevindt zich de lege stoel waarop Aaron had moeten zitten. Ik leg mijn hand op de lege plek en dan komt er een stoel verder een andere man zitten. Hij kijkt naar me en knikt. 'Reis je ook alleen?' vraagt hij dan. Ik laat mijn hoofd van links naar rechts bewegen en zeg dan dat ik normaal samen met mijn verloofde naar de meest sprookjesachtige bestemming zou gaan, maar dat hij zo nodig de binnenkant van een andere vrouw wou uitproberen. De man lacht. 'Sorry dat ik lach, maar de manier waarop je het verwoordt...'

'Hilarisch. Ik weet het, ik ben echt een grote grap.' Zelfspot is een van mijn specialiteiten.

'Je lijkt me nochtans een zeer interessante vrouw, ik zie niet in waarom hij iemand anders nodig heeft.'

'Ze praat gewoon iedereen naar de mond en zegt wat de mensen willen horen, that's why.'

'En hij loopt zijn lul achterna,' gaat hij verder.

'Exact dat. Ik kon het niet beter verwoorden.' Hij lacht en neemt dan een boek tevoorschijn. 'Wat lees je?' vraag ik hem met interesse. Hij toont me de cover en ik ben verbaasd wanneer ik zie dat het een feelgoodroman is. *Kersenrood en Kriekezot* van J.B. Ocean, klinkt mysterieus. Ik vraag me af waarnaar de titel verwijst. Net zoals alle boeken die ik lees, hoop ik altijd de titel exact zoals het op de cover staat ergens in het boek te kunnen terugvinden. De man vertelt me over het boek waarin er twee verhalen door elkaar lopen, eentje in het heden en eentje in het verleden tot ze elkaar uiteindelijk overlappen.

'Trouwens, reis jij ook alleen?' vraag ik hem wanneer het moment er gepast voor lijkt.

'Ik moet op zakenreis. Ik bezit enkele hotels en moet het overzicht bewaren over het personeel en wat er gebeurt. Het

boekingsjaar moet ook afgesloten worden, dus ga ik ter plaatse voor het financiële plaatje.' Ik knik, onder de indruk.

'Dan ben je een van de rijkste mannen die ik ooit in mijn leven zal ontmoeten,' stel ik vast.

Hij moet lachen om wat ik zeg.

'Tenzij je ooit Bill Gates of Elon Musk of Jeff Bezos ontmoet natuurlijk,' en hij haalt zijn wenkbrauw op. Die had ik niet zien aankomen.

'Het kan niet zijn dat ik met een van de top vijf rijkste mannen ter wereld in het vliegtuig zit en een praatje aan het maken ben.'

'Wie weet,' knipoogt hij naar me. Ik kan van schaamte wel uit mijn stoel schuiven.

'Ik zie je nog wel eens,' zegt hij voor onze wegen scheiden en hij naar de andere kant van het

eiland vertrekt. Een taxi haalt me op en brengt me naar het hotel waar ik eerst mijn jetlag onder controle probeer te krijgen.

Hoofdstuk 3

‘Dit wordt een eenzame kerst,’ vloek ik tegen mezelf wanneer ik ontwaak na mijn jetlagslaapje. Met slaperige ogen rek ik mezelf uit en stap uit bed waarna ik mijn voeten in mijn flipflops steek. De warmte die van buitenaf naar binnen straalt, omarmt me en is een hele ombuiging van de koude temperaturen in België. Ik kijk naar de andere kant van het bed en zie de lege plek. ‘Echt een eenzame kerst.’

Ik draai de douchekraan open en trek mijn pyjama uit, waarna ik onder de douche spring en mijn bruine lokken onder de kraan nat maak. Mijn handen glijden door de zachte haren en ik was ze met shampoo en conditioner om ze goed te onderhouden tegen het klimaat. Wanneer ik even later mezelf terug naar de slaapruijnte begeef, zie ik dat er een briefje onder de deur geschoven is. Ik lees dat de gastheer, ofwel de baas van het hotel, een dansfeest geeft deze avond met open bar ter gelegenheid van kerstavond. Dat klinkt in ieder geval beter dan mezelf bezatten in de minibar, hoewel ik dan ook onder de mensen moet komen en dat is hier in de kamer niet het geval natuurlijk. Besluiteloos als ik ben, vertrek ik in de richting van de lobby waar enkele toeristen bij elkaar zitten. Het groepje, dat enkel uit mannen bestaat, ziet er heel erg vrolijk uit. Een van de mannen draagt een kippenpak. Ze zijn zeker en vast op een vrijgezellenuitje. Ik tracht het groepje zo veel mogelijk te vermijden in mijn weg naar de infobalie waar ik brochures kan vinden met excursies. Aaron wou niets op voorhand plannen, aangezien hij iedere ochtend wilde uitslapen en een wilde vrijpartij wilde houden. Daar komt niet veel van in huis nu. Voorzichtig passeer ik de man in het kip-

penpak en al snel hoor ik hem kakelen als een kip in mijn richting. Shit, ook dat nog.

‘Let me chick you please,’ zegt hij. Ik schud mijn hoofd van niet en vraag hem op te rotten.

‘Wauw, dat mens is in een slechte bui,’ hoor ik hem in het Nederlands zeggen tegen zijn compagnons.

‘Zo’n slechte bui dat ik zelfs mijn eigen vriend heb achtergelaten in België. Losers, voor je in je moedertaal iets verwijtend zegt over iemand anders, denk dan eerst even na of die persoon niet dezelfde taal spreekt.’ Ik rol met mijn ogen en wandel in de richting van het kraampje waar de brochures uitgestald staan. Mijn ogen scannen de verschillende excursies en mijn oog valt op diepzeeduiken tussen exotische vissen. Ik neem de brochure vast en lees verder. Een hand wordt op mijn arm gelegd en ik kijk om.

‘Mijn excuses voor mijn vriend. Hij is niet de meest tactische van de groep. Wij ehm, zijn op vrijgezellenfeest. Hij gaat trouwen.’ Ugh, geweldig. Net wat ik nodig heb. Een atoombom aan testosteron die een laatste keer van bil wil gaan, of toch op zijn minst aandacht wil krijgen van andere vrouwen dan degene aan wie hij zich zal binden voor de rest van zijn leven. Nee bedankt, dat laat ik liever aan me passeren.

‘Zoiets had ik al door, ja.’

‘Ga je vanavond ook naar het dansfeest van de baas van het complex?’

‘Vertel me nu niet dat mijn ideale avond om mezelf te bezatten op kosten van een rijke stinkerds verstoord zal worden door een groep op leeftijd puberende kerels?’ zeg ik gemeen. Hij kijkt me boos aan.

‘Zeg, wat is jouw probleem? Ik probeer enkel maar vriendelijk te zijn. Trut.’ De man loopt weg. Eindelijk, terug eenzaam en alleen.

Hoofdstuk 4

De muziek weerklinkt tot in de kamers dankzij de verbonden muziekbboxen die op iedere pier hangen. Je kunt het feest onmogelijk vermijden. Ik trek een rode jurk aan, trek mijn décolleté recht zodat mijn borsten er mooi in uitkomen, stift mijn lippen en spray een vleugje parfum op voor ik vertrek in de richting van de feestzaal. Als ik die stomme man met zijn kippenpak maar niet opnieuw tegenkom.

‘Goedenavond, kan ik u een drankje van het huis aanbieden?’ vraagt een ober me bij aankomst en ik neem een glas fruitsap van de zilveren schotel die hij voor me houdt. Ik sip ervan en probeer mijn lippen niet te veel in contact te laten komen met het glas zodat ik mijn lippenstift niet ruïneer. In mijn ooghoek zie ik het groepje mannen dat ik vanmorgen bij de balie van de excursies zag. Die kant moet ik dus absoluut vermijden. Ik draai me met een iets te snelle beweging om waardoor ik met mijn glas fruitsap pal op een man bots. Hij ziet er zeer netjes gekleed uit en ik kan wel door de grond zakken van schaamte. Het glas met de goudgele drank is over zijn witte kostuum gemorst waardoor het nu lijkt of hij iets te diep in het glas heeft gekeken en het nadien heeft moeten bekopen boven de toiletten.

‘Mijn excuses!’ roep ik hem toe in het Engels. Hij pakt de witte doek, die ik van een ober kreeg, van me over en dept ermee over zijn kostuum.

‘Die is helemaal naar de haaien,’ zegt hij. ‘Gelukkig heb ik er nog een bij. Ik ga me zo even omkleden. Voel je vooral niet schuldig. Zulke dingen gebeuren nu eenmaal.’ Hij kijkt nog steeds naar de vlek die hij afdept waardoor ik zijn gezicht niet

kan zien, maar iets in me zegt dat ik hem al eens eerder heb gezien en zelfs nog niet zo heel lang geleden. ‘Oh, I’m sorry. You weren’t able to understand me,’ gaat hij verder in het Engels. ‘It’s fine. I have a new suit.’

‘Oh, ik praat Nederlands hoor. Geen probleem. Ik had je wel begrepen.’ Hij kijkt me recht in mijn ogen en de diepgroene glinsterende kijkers raken me meteen tot in mijn ziel.

‘Ken ik je niet van ergens?’ vraagt hij me. Ik zeg dat ik hetzelfde gevoel heb, maar het niet kan plaatsen. Tot het kwartje even later valt. Hij is de man uit het vliegtuig. Hij, nee. Dat kan niet. Is hij de eigenaar?

‘Ik denk dat we elkaar ontmoetten in het vliegtuig.’

‘Oh ja, de vrouw wiens man achter zijn lul loopt,’ fluistert hij in mijn oor zodat de mensen die bij hem staan het niet horen. Mijn wangen kleuren meteen rood en ik knik beschaamd.

‘Die vrouw, ja.’

‘Ik ga mijn kostuum even vervangen, ik zie je zo dadelijk. Loop vooral niet weg,’ knipoogt hij naar me.

Wanneer de man wiens naam ik nog steeds niet weet even later in een ander kostuum terugkomt, pakt hij me meteen bij de hand. ‘Je bent me wel een dans verontschuldigt voor het ruïneren van mijn kostuum.’ Hij rolt me in zijn arm en laat me dan terug uitrollen waarna hij mijn andere hand ook vastpakt en één arm onderaan mijn rug legt. De spanning is te snijden en ook in het publiek wordt er royaal gefloten wanneer mensen ons zien dansen. Hij leidt de dans naar een passioneel ritme waardoor ook het orkest doorheeft dat de muziekkeuze zwoeler mag worden.

‘Hoe heet je trouwens?’ vraag ik hem aan het einde van het nummer. Hij stelt zichzelf voor als Georges. Ik vertel hem dat ik Mila heet en hij complimenteert me met mijn naam.

‘En je mooie blauwe ogen trouwens,’ zegt hij er zwoel bij. Volgens mij is die blos op mijn wangen permanent. ‘Wil je niet wat sterkers te drinken hebben dan fruitsap? Over enkele uren is het Kerstmis en dat moet je vieren met iets anders dan fruitsap.’

‘Ik ben niet echt kertsmissind,’ geef ik toe. Eijn mond valt open en hij doet alsof hij het niet gehoord heeft. ‘Je bent wat?’

‘Ik ben geen fan van Kerstmis.’

‘Waarom niet? Het is de mooiste tijd van het jaar. Zeker om die dagen te vieren met vrienden en familie.’

‘Waar zijn jouw vrienden en familie dan?’

‘Touché,’ zegt hij, maar dan vertelt hij me dat hij de hotels van zijn vader heeft geërfd toen

die stierf en aangezien zijn broer op jongere leeftijd omgekomen is in een moto-ongeval en zijn moeder het niet aankon en daardoor zichzelf van het leven beroofd heeft, viert hij het enkel met vrienden. ‘Maar ik wil met het delen van mijn verhaal vooral zeggen dat het net belangrijk is om deze dagen ten volle te vieren met je vrienden en familie, voor het te laat is en je alleen aan de kersttafel zit.’

‘Hm, dat verhaal is veel pijnlijker dan het mijne. Mijn excuses dat ik ernaar vroeg.’

‘Geen probleem. Kom even mee,’ zegt hij en we wandelen langs het strand tussen de palmbomen die feestelijk versierd zijn. Daarnaast zijn er ook kerstbomen neergezet en is alles in het prachtig rood en groen. We passeren een standbeeld en hij vertelt me dat dit zijn vader was. ‘Hij heeft zijn hele leven toegewijd om ervoor te zorgen dat zijn zonen het goed hadden. Die man verdi-

ende echt een standbeeld.' Wanneer we verder wandelen, zijn we steeds verder verwijderd van de muziek op het feest, maar ook van de gasten en de drukte. Hij legt zijn arm over mijn schouder en trekt me naar zich toe.

'Wat doe je?'

'Mila. Ik weet niet waarom, maar iets in me zegt dat ik jou hier vandaag moest tegenkomen. Alsof het voorbestemd is.'

'Een kerstmisfan die de niet-kerstmisfan probeert om te kopen, zoiets is het,' grap ik. De hand die om mijn schouder ligt, trekt me dichterbij. Hij staat nu voor me en houdt me in zijn armen en we staan in een omhelzing op het strand onder de mooiste sterrenhemel die er bestaat.

'Ik wil je beter leren kennen. Sta je ervoor open?'

'Ik, ehm. Ik ben nog maar enkele dagen geleden gedumpt door mijn verloofde, ik...' Ik stamel en ruk me uit zijn armen om nadien terug in de richting van de drukte van het feest te lopen. Hij blijft staan en roept me nog na dat ik morgenavond naar zijn kerstfeest moet komen als ik hem beter wil leren kennen.

Hoofdstuk 5

Ik had het helemaal zo niet bedoeld, ik had cold feet.

De woorden blijven door mijn hoofd spoken nadat ik het bericht voor de vierde keer opnieuw lees. Hij heeft cold feet. Hoe durft hij met die trut aan te pappen en het nog op onze trouw steken? Binnen in mijn lichaam voel ik de woede opborrelen. 'Ik. Haat. Kim,' zeg ik luidop tegen mezelf. Om mezelf beter te doen voelen neem ik een schriftje bij de hand. Ik schrijf alles neer wat Aaron voor me was en wat de pro's en cons zijn. Hoe hij me behandelde en wat Kims aandeel in dit voorval was. Als slotpleidooi, in een brief aan de trut gericht, schrijf ik: Don't piss off the writer. They might put you into a book and kill you.

Ah, dat lucht op!

Het bonzen op de deur wekt me uit mijn zelfmedelijden. Wanneer ik de deur open, zie ik dat er een grote ruiker rode rozen geleverd zijn. Op zoek naar een kaartje, vind ik er een aan een steel van de bloemen. *Lieve schat, vergeef me alsjeblieft. Ik wil nog steeds met je trouwen, je bent de ware voor me.* Dat hij die bloemen steekt waar de zon niet schijnt! Ik pak de vaas en gooi ze bij het afval waar ik ook mijn pro- en conlijstje reeds ingezwierd had. Ik wil hem nooit meer zien, horen of spreken. 'Dat zal natuurlijk wel moeilijk gaan aangezien we samen een appartement hebben gekocht, grrr.' Mijn innerlijke stem doet steeds pogingen om luidop te spreken en hoewel ik haar wil onderdrukken, is ze sterker dan mezelf en komt ze steeds opnieuw tot uiting. Wanneer ik opnieuw een gebons op de deur hoor, loop ik er met opgekropte woede naartoe en na het openen, zie ik opnieuw een ruiker bloemen. Ditmaal nog in de handen van

de persoon die me ze overhandigt. ‘Aaron, meen je dit nou echt. Je kunt hier niet zijn, want ik heb je paspoort door de papiervernipperaar gehaald en...’

‘Aaron?’ zegt de man, die uiteraard een andere stem heeft en plots de ruiker van voor zijn gezicht weghaalt. ‘Ik ben het, Georges. Ik vermoed dat Aaron je overspelige ex is?’

‘Correct. Die lul heeft me een ruiker bloemen opgestuurd met verontschuldigen. En daarbovenop nog talloze sms’jes dat het hem spijt en hij het wijt aan zijn “cold feet”! Wat ben ik daar nu mee?’ De man kijkt me aan en doet dan aanstalten om te vertrekken om me niet te storen in mijn overpeinzingen.

‘Nee, je hoeft niet weg te gaan.’

‘In dat geval, wou ik je zelfs nogmaals uitnodigen voor mijn kerstfeestje. Als je nog wilt?’

‘Oh, verdorie. Je kerstfeestje... Helemaal vergeten. Ik was te druk met...’

‘Geen probleem, je bent nog steeds welkom,’ onderbreekt hij me. Ik knik en zeg dat ik iets anders zal aantrekken.

Hij glimlacht breed als hij me in mijn jurk ziet die ik voor de gelegenheid aangetrokken heb. ‘Wauw, wil je die ex soms jaloers maken?’

‘Werkt het? Niet dat ik hem terug wil. De trut mag hem hebben.’ Hij grijnst en strekt zijn hand uit waarin ik de mijne leg. ‘Het werkt vast en zeker.’

Hoofdstuk 6

Georges en ik praten de hele avond terwijl zijn vrienden proosten en drinken. Er wordt een heerlijk kerstmenu geserveerd en ik heb me in geen jaren meer zo op mijn gemak gevoeld als vandaag tijdens de kerstdagen. ‘Wil je volgend jaar terug kerst komen vieren op Mauritius?’

‘Je hebt het wel heel aantrekkelijk gemaakt voor me. Ik bedoel: dat zevengangenmenu is verrukkelijk, om nog maar te zwijgen over de aangepaste wijnen en de muziek, de sfeer, de mensen. Je hebt echt fantastische vrienden.’ We praten verder over zijn studies en hoe hij met zijn vrienden in contact is geraakt. Ik voel ook dat de wijn ondertussen haar weg baant naar mijn hoofd en dat ik losser begin te worden. ‘Is er ook toevallig nog een kans dat je me deze avond gaat zoenen?’ De man kijkt me aan alsof ik iets gezegd heb waarnaar hij de hele avond al uitkeek. ‘Ik dacht dat je het nooit ging vragen’ Hij neemt me in zijn armen, waardoor ik half op zijn schoot lig en legt zijn zwoele zachte lippen op de mijne. Zijn kus begint zachtjes met lichte aanrakingen van onze lippen waarna onze tongen elkaar vinden en de kus verdiepen. Het gejoel van zijn vrienden die blijkbaar even enthousiast zijn als ons doorprikt de bubbel waar we zojuist in zaten.

‘Oeps, ik was even het publiek vergeten,’ fluistert hij zacht in mijn oor waarna hij zijn lippen laat afdwalen naar mijn hals en er een zoen neerplant.

‘Hm,’ een kreun ontglipt langs mijn lippen naar buiten en voor ik het weet, trekt een hand me recht en word ik naar een andere kamer geleid. Daar duwt George me tegen de muur waarna hij zijn lippen opnieuw in mijn hals legt en langzaam kusjes

plant tot aan mijn sleutelbeen. Zijn drie dagen oude stoppelbaard prikkelt me en maakt het gevoel nog intenser. Vervolgens belanden zijn lippen opnieuw op de mijne en wordt onze passionele kus van zojuist vervolgd. Onze tongen raken elkaar intens en ik merk dat het verlangen bij hem ook sterker wordt. Wanneer ik hem plaag door met mijn hand langs zijn broek te glijden kijkt hij me hongerig aan en voor ik het weet trekt hij me mee de trap op naar boven. Daar gooit hij me op het bed en trekt hij zijn kostuumvest en hemd uit. Zijn gespierde lichaam ligt nu bovenop me en hij plant zoentjes via mijn hals, naar mijn sleutelbeen tot in mijn décolleté. ‘Mag ik?’ vraagt hij nog steeds beleefd wanneer hij met zijn hand wijst naar de knoopjes om de jurk uit te trekken. Zonder aarzelen knik ik. Zijn handen glijden naar de knoopjes die zich op mijn rug bevinden en ze gaan een voor een los waarna ik zijn handen op mijn blote rug voel. Hij streelt me zachtjes op mijn schouderbladen en langs mijn beha waarna hij deze met één hand openklikt. De jurk belandt samen met mijn beha op de vloer en ik beleef de beste, maar ook spannendste, kerstavond uit mijn leven.

Hoofdstuk 7

‘Goed, dat is dan geregeld?’ zeg ik tegen Aaron wanneer we bij de notaris de laatste papieren ondertekenen waarmee het appartement nu officieel mij toebehoort. Hij kijkt me droevig en ook boos aan, maar het kan me niet meer schelen. Hij staat op het punt om in te trekken bij Kim en het zal me worst wezen dat hij nu met twee kinderen week om week opgescheept zit in een studio met maar één slaapkamer. ‘Liefje, we konden het toch nog eens opnieuw proberen?’ vraagt hij me smekend.

‘Vergeet het. Trouwens, ik heb iemand nieuw leren kennen.’

‘Je hebt wat? Wanneer dan. Hoe zelfs?’ We wandelen het kantoor van de notaris uit en daar staat Georges me al op te wachten. Ik kus hem vol op zijn mond bij wijze van begroeting en Aaron staat met zijn mond vol tanden naar ons te staren.

‘Veel geluk met Kim, Aaron. Ik wens jullie alle goeds,’ zeg ik met een dubbele onderbodem. *Like I care.*

Epiloog

Tien jaar later

‘Niet lopen met die potloden in je handen, Ellis!’ roep ik naar mijn dochter van vijf. Ik kijk naar Georges en hij lacht. ‘Ze zou maar eens vallen met die moordwapens.’

‘Ach liefje, er zal haar heus niets overkomen.’

‘Wat staat er op het kerstmenu?’ vraag ik hem nieuwsgierig. Hij zegt me dat het nog een verrassing is en dat ik nog even zal moeten wachten tot vanavond. ‘Eén tipje van de sluier dan.’

‘We zullen het dessertje bewaren voor ons vaste plekje,’ knipoogt hij naar me. Een warm gevoel overmant me en ik begrijp meteen wat hij bedoelt.

Goede vrienden van zowel mezelf als Georges komen toe in ons huis op Mauritius. Ze vinden het te gek om ieder jaar samen met ons Kerstmis te vieren onder de zon en ook wij genieten van deze gezellige dagen samen met vrienden en sinds kort ook ons gezinnetje. Er is nog één verrassing die ik aan Georges moet vertellen, maar die bewaar ik voor later. Wanneer ik Ellis’ haren vastmaak in vlechtjes en haar mooiste jurk aantrek, trek ik ook mijn eigen jurk aan. De rode jurk die ik tien jaar geleden droeg tijdens onze eerste kerst samen past me nog steeds.

George neemt me bij de hand tussen enkele gangen door. ‘Ik hou van je, mijn liefste.’

‘Ik hou ook van jou.’

‘Mila, ik wil je nog iets vragen,’ zegt hij schuchter. Hij gaat rechtop staan en heft zijn glas omhoog waarna hij erop tikt met een lepel. De menigte die zich om ons heen bevindt, kijkt op naar ons wanneer hij zich tot mij richt. ‘Mila. Al tien jaar maak

je van mij de gelukkigste man ter wereld. De man die dacht dat hij voor altijd eenzaam en alleen kerst ging vieren, ontmoette de vrouw die kerst alleen vierde. Laten we voor de rest van ons leven samen Kerstmis vieren. Wil je dat aan mijn zijde doen als mijn vrouw?’ Tranen wellen op in mijn ogen, een vraag waarvan ik verwacht had dat ze nooit ging komen rolt over zijn lippen en ik tril op mijn benen.

‘Mama, mama, zeg ja!’ roept Ellis duidelijk enthousiast. Ik kijk naar George die nu Ellis in zijn armen houdt en ik zeg: ‘Ik dacht dat je het nooit ging vragen.’ Mijn lippen belanden op de zijne en we zoenen teder en zacht met Ellis op Georges arm en ik fluister in zijn oor dat over enkele maanden ook zijn andere arm gevuld zal zijn met een tweede kindje. Hij kijkt me vol ongeloof aan, maar kijkt dan liefdevol naar mij en legt zijn hand subtiel op mijn buik waarna ik er mijn hand bovenop leg. ‘Laten we proosten op nooit nog een eenzame kerst.’

‘Nooit nog een eenzame kerst!’ roept iedereen in koor.

Dit kortverhaal werd je gratis aangeboden door uitgeverij Hamley Books.

Wil je meer weten over onze boeken? Bekijk dan zeker onze website via www.hamleybooks.be¹

1. <http://www.hamleybooks.be>

